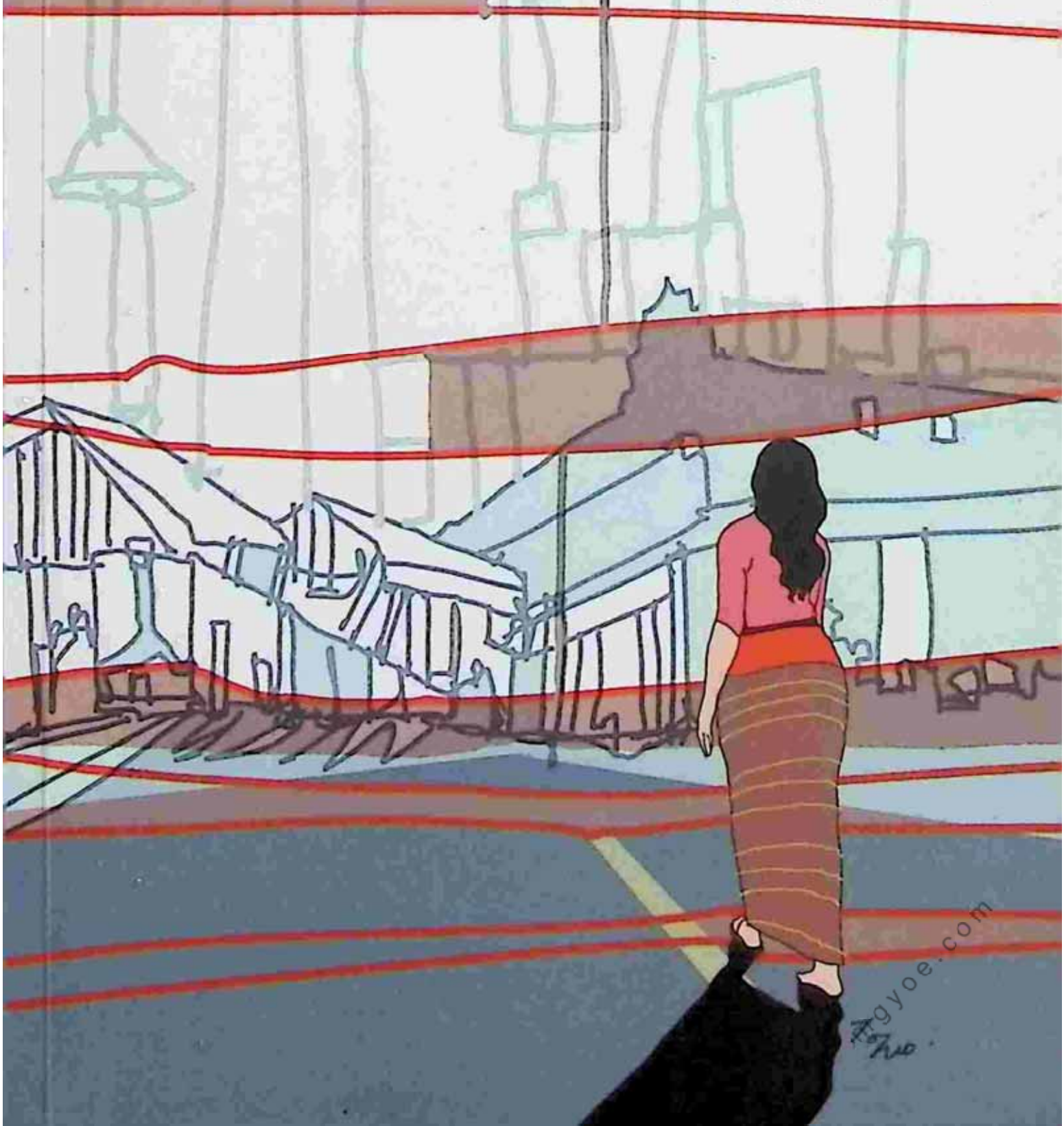

မင်းမော်တင်အောင်

ပျောက်ဆုံးနေသော
လူတစ်ယောက်

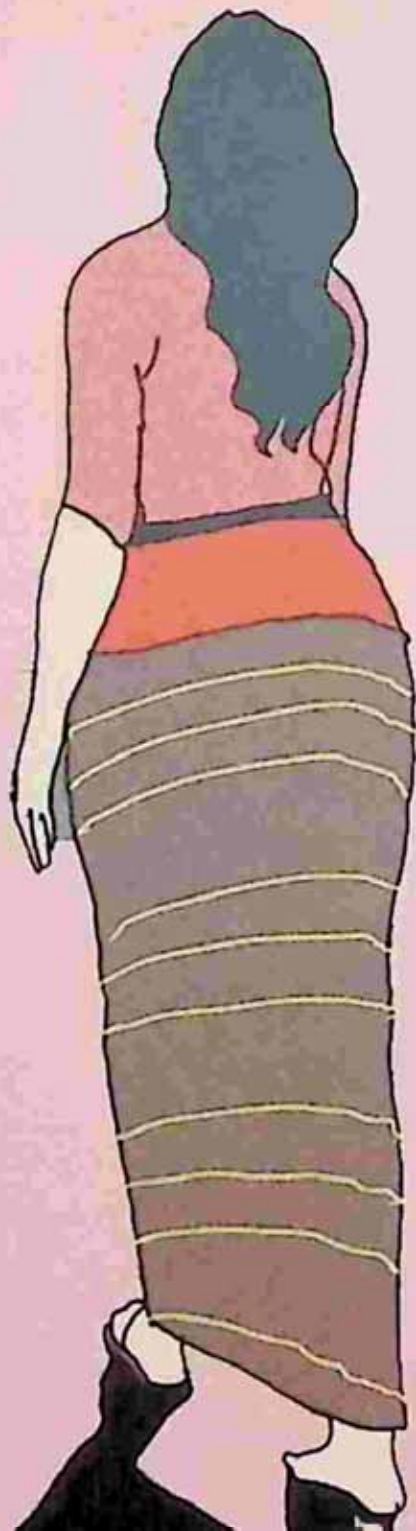
မင်းမော်တင်အောင် ရာပြည့် အမှတ်တရ

mgyoe.com

မန်းမော်တင်အောင်

ပျောက်ဆုံးနေသော
လူတစ်ယောက်

ISBN9789997130389

9 789997 130389

1,500.00 KS

ပျောက်ဆုံးနေသော လူတစ်ယောက်၊ ဝန်းမော်တင်အောင်
မျက်နှာဝုံးပန်းချီ - တော်တီဆွေ
စာမျက်နှာ ၁၁၃ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ဧင်တီ x ၁၈.၅ ဧင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - အိုင်စမ်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၂၀၊ ဇူလိုင်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

ရောင်းစျေး ၁ ၅ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

ပျောက်ဆုံးနေသော လူတစ်ယောက်

အဆုံးနှင့်အစ၏ ကြားကာလ

(၁)

ရှာရမည်။

မရှာ၍ကား မဖြစ်။

ခင်မေက သူ့ကိုရှာရမည်။ မတွေ့မချင်း ရှာရမည်။

ခင်မေက သူ့ကိုလိုက်၍ ရှာနေပါသည်။

“မောင်... မောင်... မောင်”

မွတ်သိပ်ခြင်းပြင်းပြစွာနှင့် သူ့ကို ခင်မေက မြည်တမ်းတနေပါ၏။

“ဘယ်မှာလဲ မောင်ရယ်...” ခင်မေက သူ့ကို တသသ မေးနေရှာသည်။

သို့ရာတွင် သူ့ထံမှ အဖြေကိုကား မရ၊ ဘယ်မှာလဲ မောင်ရယ်...

သူက မကြားနိုင်တော့၍များလားမသိ၊ ဒါမှမဟုတ်ဘဲနှင့် မကြား

ချင်တော့၍ မကြားယောင်ပြုနေသလားမသိ၊ အမှန်ကို ခင်မေက ဘယ်လို

လုပ်၍များ သိနိုင်ပါ့မတုံး။။

“မောင်... မောင်... မောင်”

အရူးမကလေးလို ခင်မေက သူ့ရှိခိုးခိုးရာမှာ တကောက်ကောက် လိုက်ရှာနေသည်။ မောရမှန်းမသိ၊ ပန်းရမှန်းမသိ၊ အို... ရှက်ရကြောက်ရ မှန်းလည်း ခင်မေက မသိတော့ပါ။

နေပူပူ မိုးရွာရွာ။ အို... နှင်းတွေကဝေလို့ ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းချမ်း စီးစီးကြီးထဲမှာပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ ခင်မေက သူမရဲ့ “မောင်” ကို ရှာနေပါ သည်။ မြည်တမ်းနေပါသည်။

သည်လောက်ပင် ခင်မေက လိုက်ရှာနေပါလျက် သူ၏ အရိပ် အယောင်ကိုမျှပင် မမြင်၊ အစအနကိုလည်း သတင်းမကြားရ။ သူက မြေကြီးရဲ့တစ်ဖက်စွန်းမှာလား။ သူသည် ပျောက်ဆုံးသွားပြီလား၊ သို့မဟုတ် ခင်မေ ရှာ၍မတွေ့သောနေရာမှ ခင်မေရဲ့ မြည်တမ်းတသံကို ပင် မကြားနိုင်တော့၍များလား။

ရှာရမည်။

မရှာ၍ကား မဖြစ်၊ ခင်မေက သူ့ကို ရှာရမည်၊ မတွေ့မချင်း ရှာ ရမည်။ အို မသေမချင်းလည်း ခင်မေက ရှာဦးမည်၊ အကယ်၍ သေသွား လို့ ဟိုဘက်တစ်ဘဝမှာ ရှာနိုင်ဦးမည်ဖြစ်က ခင်မေက ရှာနေလိမ့်ဦးမည် သာ ဖြစ်သည်။

တောတောင်နှင့် မြစ်ချောင်းသမုဒ္ဒရာတို့က ကာဆီးလို့ပဲ နေပါစေ။ စိုးရွံ့စရာ ဘေးအန္တရာယ်တို့ကပဲ ဟန့်တားခြောက်လှန့်၍လည်း နေပါ စေ၊ ခင်မေဖို့ အရေးမဟုတ်၊ အို... နောက်ဆုံးသော နေ့၊ ရက်၊ နှစ်၊ လ နှင့် သည်ကပ်ကမ္ဘာကြီးပါ ကြွေလွင့်ကုန်ဆုံး၍ပင် သွားပါစေဦးတော့...

ခင်မေက သူမရဲ့ “မောင်” ကို လိုက်၍လိုက်၍သာ ရှာနေပါလိမ့် မည်၊ လိုက်၍သာ ရှာနေပါသည်။

“ဘယ်မှာလဲ မောင်ရယ်”

(၂)

မိုးသက်တဖွဲဖွဲအောက်မှာ သားရေသေတ္တာကို လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲကာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးကိုလည်း ပခုံးတစ်ဖက်တွင် လွယ်ရင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သော ခင်မေက ရန်ကုန်ဘူတာကြီး၏ ခုံးတံတားပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။ သည်လို ဝေလီဝေလင်း မိုးသက်တဖွဲဖွဲအောက်မှာ သည်လို ဝန်စည်စလယ်များဖြင့် ခင်မေက အရေးတကြီး ဘယ်ကိုများ သွားမှာမို့တုံး၊ ပြီးတော့ ငယ်ရွယ်သော ခင်မေသည် တစ်ယောက်တည်း။

ခုံးတံတားထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ခင်မေက သားရေသေတ္တာ ကို ခေတ္တချ၍ အပန်းဖြေရင်း ခါးမှ လုံချည်ကို ခိုင်မြဲအောင်ပြင်၍ ဝတ် နေရသေးသည်။

ဝေလီဝေလင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း ရန်ကုန်ဘူတာကြီးက အသက် ဝင်လှုပ်ရှားနေ၏။

ခေါင်းတွဲများ လှုပ်ရှားသံ၊ တွဲချိတ်သံ၊ ဥဩသံနှင့် လူသံသူသံ များမှာ နားရှုပ်စရာပင်ဖြစ်သည်။

ခင်မေက ကြာကြာနား၍မနေနိုင်၊ တော်တော်ကြာ ရထားမမိလိုက် ၍ ခက်နေချေဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ချထားသော သားရေသေတ္တာကို ပြန်၍ဆွဲယူကာ ခပ်သွက်သွက်ပဲ လျှောက်လာခဲ့ရပြန်သည်။

“အမာ ကူလီဟဲ...” ကူလီကုလားသုံးယောက်က ငယ်ရွယ်လှပ သော ခင်မေ၏လက်မှ သားရေသေတ္တာကို လှမ်း၍တောင်းကြလေသည်။

ခင်မေက ကူလီ၏အကူအညီကို မခံလို၊ မကုန်တန် မကုန်ရ အောင် သူမသည် သူမ၏ လုပ်အားကို အားကိုးရပေမည်။ ထို့ကြောင့် ကူလီများကို အရေးမစိုက်ဘဲ လက်မှတ်ရုံဘက်သို့သာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့ရပေသည်။

လက်မှတ်ပေါက်ဝတွင် လက်မှတ်ဝယ်သူတွေက ရှုပ်ယှက်ခတ် နေသေးသဖြင့် လူရှင်းသော ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ခင်မေက အသာပု၍ နေရသည်။ အတန်ကြာ၍ လူရှင်းသွားမှ မိမိအတွက် လက်မှတ်ကို ကမန်းကတန်း ဝယ်ယူပြီးနောက် မိမိစီးရမည့် ရထားထွက်ရာ ပလက်ဖောင်းသို့ လျှောက်လာခဲ့ရသည်။

ငယ်ရွယ်နုပျိုလှသော ကလေးမအရွယ် ခင်မေက သည်လို ဝန်စည်စလယ်တွေနှင့် ပျာယီးပျာယာ တစ်ယောက်တည်း သွားလာနေပုံ ကို ဘေးမှလူများက အထူးအဆန်းလို ကြည့်နေကြပုံရသည်။ ခင်မေက တော့ ဘေးကသည်လို ကြည့်နေကြသော လူတွေကို သတိပင်မထားမိ။

မိမိစီးရမည့် ရထားပလက်ဖောင်းသို့ ရောက်သောအခါ သေချာ သည်ထက် သေချာအောင် တွဲထဲမှ ခရီးသည် ယောက်ျားကြီးတစ်ဦးအား “ဒီရထားဟာ ပြည်ကိုသွားမယ့် ရထားလား ဘကြီးရဲ့” ဟု စွန့်စွန့်စားစား မေးလိုက်မိပေသည်။

“ဟုတ်တယ် သူငယ်မရဲ့” ထိုလူကြီးက ဒါပဲပြောသည်။ သည် တော့မှ စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချသွားသကဲ့သို့ စိတ်ထဲတွင် ပေါ့သွားကာ မိမိ တစ်ယောက်အတွက် သက်သာရှင်းလင်းစွာ စီးရမည့်နေရာကို လိုက် လျှောက်၍ ကြည့်ရပြန်ပါ၏။

တွဲတိုင်းတွဲတိုင်းမှာ လူတွေ တင်းကျပ်ပြည့်ကျပ်၍သာ နေလေ သည်။ သို့နှင့် မိမိတစ်ယောက်စာအတွက် နေရာတစ်နေရာစာပင် ရရှိဖို့ ခပ်ခက်ခက်ဖြစ်နေသောကြောင့် ခင်မေက စိတ်အားငယ်သွားသည်။ စိတ် အားငယ်၍ကား ပြီးနိုင်သည့် ကိစ္စမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ခင်မေက လိုက်၍ ရှာရပြန်လေသည်။

သည်လို ခင်မေက သားရေသေတ္တာကို လက်တစ်ဖက်မှ အနိုင်နိုင် တွဲကာ ပခုံးတစ်ဖက်မှာလည်း လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် နေရာလိုက်၍

ရှာနေခိုက် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် ခပ်ဖြူဖြူ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က တစ်ခု
သော တွဲ၏ ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြု၍ထွက်ကာ

“ဟေး၊ ခင်မေ” ဟု လှမ်း၍ ခင်မေ့ကို ခေါ်လိုက်လေသည်။ မိမိ
နာမည်ခေါ်သံကို ကြားရသဖြင့် ခင်မေက ရုတ်တရက် လှည့်၍ကြည့်မိရာ
မှ “ဟေး နွဲ့၊ မင်းတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ” ဟု အားတက်လာသလို
ပြန်၍မေးမိသည်။

“သာယာဝတီကိုလေ၊ မင်းကော ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ နေရာကော
ရပလား”

“မင်းတို့တွဲမှာ နေရာတစ်နေရာစာလောက် ရပါဦးမလားကွယ်”

“မင်းတစ်ယောက်အတွက်တော့ ရပါတယ်၊ လာလေ”

နွဲ့ဆိုသော အသိသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် အခန့်သင့်တွေ့၍
နေရာပေးသောကြောင့် ခင်မေ့မှာ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနှင့် တစ်နေရာစာရကာ
ရထားပေါ်သို့ ရောက်ရတော့သည်။

ရထားတွဲပေါ်သို့ရောက်ခါမှ စိတ်ချသွားသကဲ့သို့ သက်ပြင်းကို
ချကာ ခင်မေက အမောဖြေရရှာသည်။

“မင်းလည်း ဘယ်လိုက ဘာဖြစ်ပြီး ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကို
သွားရဦးမှာလဲကွယ်” နွဲ့က အမောဖြေနေသော ခင်မေ့ကို နားမလည်
သော်လည်း သနားကြင်နာစွာ မေးနေသည်။

“ဘာဖြစ်ခဲ့တာကိုတော့ မေးမနေပါနဲ့တော့ကွယ်၊ ကိုယ် ခု ပြည်ကို
လိုက်မလို့”

“ပြည်ကို မင်းတစ်ယောက်တည်းလား၊ ဟိုမှာ အသိဘယ်သူရှိလို့
တုံး”

ခင်မေက ဘယ်လိုဖြေရမည်ကို မေ့နေသည်။ ဟိုမှာ ဘယ်သူရှိလို့
တုံးဆိုသော အမေးကို ဘာကစ၍ ဘယ်လိုဖြေရမည်မသိ၊ ဟိုမှာ တစ်

ယောက်ယောက်တော့ ရှိ၍ဟု မိမိက ယုံကြည်သောကြောင့် သွားခြင်း ကား မိမိတစ်ယောက်သာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်လေသည်။ မိမိက သိသော အသိကို မိမိဘာသာတစ်ယောက်တည်း သိသော်လည်း အခြားတစ် ယောက်ကို သိအောင် ဘယ်လိုပြောပြရပါမည်လဲ။

ခင်မေက မဖြေဘဲ ငိုနေသဖြင့် နွဲ့က ခင်မေ့ကို အံ့အားသင့်သလို ကြည့်နေရာမှ...

“မင်း နေလိုမှကောင်းရဲ့လား ခင်မေ” ဟု သနားကြင်နာစွာ မေး လိုက်မိသည်။

ခင်မေက နွဲ့၏ ကြင်နာသောမျက်လုံးများကို သူငယ်ကလေးလို မော်၍ကြည့်ကာ ငိုနေသည်။ သည်လို ငိုနေရင်း မျက်လုံးအိမ်မှလည်း မျက်ရည်ဥတွေက တွဲလွဲခို၍လာကြသည်။

“ကိုယ် မမေးတော့ပါဘူးကွယ်၊ မင်း စိတ်မကောင်းအောင် မေးမိ တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ” နွဲ့က ခင်မေ့ကို ချောမော့၍ တောင်းပန်နေရာ သည်။ တကယ်ဆိုတော့ နွဲ့နှင့်ခင်မေတို့မှာ ရုံးတစ်ရုံးထဲတွင် တစ်ဌာန တည်း စာရေးမ အတူတူလုပ်၍ လာခဲ့ကြသော အသိမိတ်ဆွေများ ဖြစ် ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နီးကပ်စွာ တစ်နှစ်ကျော်မျှ အတူ တကွ ပေါင်းသင်းလုပ်ကိုင်လာကြပြီးနောက် လွန်ခဲ့သော လေးလ လောက်ကမှ ခင်မေက ခွင့်တစ်လယူကာ ခွင့်တစ်လစေ့သောအခါ ခင်မေ သည် ရုံးသို့ပင် ပြန်မလာတော့ဘဲ တစ်ပါတည်း နုတ်ထွက်သွားရာ လူချင်းမတွေ့ကြရတော့ဘဲ ကွဲသွားကြရာမှ ယခု ပြည်သို့ထွက်မည့် မီးရထားပေါ်တွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်တွေ့ကြရခြင်း ဖြစ် လေသည်။

နွဲ့ထက် ခင်မေက တစ်နှစ်ခန့်မျှ ငယ်လေသည်။ အငယ်ဖြစ်သည့် အတွက် နွဲ့က ခင်မေ့ကို သည်းညည်းခံရသည့်အတိုင်း ယခု ခင်မေ

မကြိုက်တာကို မေးမိ၍ ခင်မေက မျက်ရည်ဥလာသောအခါ နွဲ့က ခင်မေ့ကို ချော့မော့နေရပေသည်။

“ဒါထက် မင်း သိပ်ပိန်သွားတာပဲနော် ခင်မေ”

ယခင်ကထက် အသားအရေလျော့ပါးကာ ပိန်သွားသော ခင်မေ့ကို ကရုဏာသက်စွာ နွဲ့က ပြောနေသည်။

ခင်မေက ဘာမျှလည်းပြန်မပြော။

ထိုအခိုက် ဥဩမှုတ်၍ ရထားလည်း တအိအိလိုမ့်စ ပြုလေသည်။

(၃)

ရန်ကုန်မှ ပြည်သို့ ဆန်တက်ပြေးလွှားနေသော မီးရထားကြီးထက် တွင် ခင်မေက သူမ တစ်ခါမျှလည်း မရောက်ဖူး၍ အသိဟူ၍လည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါ ရှိမှန်းမသိသော ပြည်မြို့သို့ တစ်ယောက်တည်း သည် လိုစွန့်စွန့်စားစား ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ခင်မေမှာ ၁၈ နှစ်ခန့်သာသာ ၁၉ နှစ်ခန့်မျှ ရှိလိမ့်ဦးမည့် ကလေးမအရွယ် ဖြစ်သည်။ ကလေးမအရွယ် ခင်မေက ကြောက်ရလန့်ရမှန်း မသိ၍လော၊ ကြောက်လန့်၍မဖြစ်သော အရေးကိစ္စက ရှိနေ၍လော။ သည်လမ်း သည်ခရီးမှာ သည်လိုတစ် ယောက်တည်း သွားနေရခြင်းက။

အခန့်သင့်၍ နွဲ့တို့နှင့်တွေ့သဖြင့် တစ်နေရာစာရကာ သာယာ ဝတီအထိတော့ အဖော်ရသည်။ သာယာဝတီ ကျော်လွန်သွားသောအခါ ၌ ခင်မေ့မှာ မျက်လုံးသူငယ်နှင့် သူမ တစ်ခါတစ်ခေါက်မျှ မသွားဖူးသော ဤခရီးနှင့် ဤလမ်းဆုံးမြို့ကို တစ်ယောက်တည်း ဆက်လက်၍ သွားရ ပေဦးမည်။

ဘယ်လောက်များ ရဲတင်းလိုက်သော ခင်မေတစ်ယောက်ပါလိမ့်၊ မိုက်လှရဲလှပါကလား ခင်မေလေး။

ခင်မေက ကြောက်ရလန့်ရမှန်း မသိပါ။ မစဉ်းစားမိပါ။ သိလည်း မသိချင်၊ ခင်မေက စဉ်းလည်း မစဉ်းစားချင်၊ ခင်မေသိချင်တာ စဉ်းစား ချင်တာ တစ်ခုတည်းသာရှိသည်။ သည်တစ်ခုမှလွဲ၍ ခင်မေအသိနှင့် စဉ်းစားဉာဏ်မှာ ဘာမျှမရှိ၊ အို ခင်မေဘဝကြီးတစ်ခုလုံးမှာပင် ဘာမျှ မရှိ။ ဟင်းလင်းသာပွင့်နေတော့သော လဟာပြင်...

တဖွဲဖွဲရွာနေသော မိုးသက်အောက်မှာ တလှုပ်လှုပ်ပြေးနေသော ပြည်အဆန် စာပို့ရထား...၊ ကြည့်မြင်တိုင်...၊ အင်းစိန်...

ရန်ကုန်သည် မိုးသက်တဖွဲဖွဲအောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

ခင်မေက သည်လောက်လူတွေ ကျပ်နေသော ရထားထဲတွင် သူမ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသလို ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည်။ အတွေးနှင့် ခင်မေ...၊ ခင်မေနှင့် အတွေး သည်နှစ်ခုတည်းသာပါ...

နွဲ့က ခင်မေကို တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ကရုဏာသက်လှသော မျက်လုံးများဖြင့် အတန်ကြာစိုက်ငေး၍ ကြည့်နေတတ်သည်။ ဒါပဲ၊ သည့်အပြင် ဘာမျှလည်း မလုပ်တတ်။ ပြောလိုကလည်းမဖြစ်။

ခင်မေက နုနယ်လှသည်။ ကလေးမသာသာမျှသော ခင်မေတစ် ယောက်ပါ။ သည်လိုအသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ခံနေရသော ခင်မေအပူကို နွဲ့က သိလေသည်။ သည်အရွယ်မှာ ကျောင်းနေကာ သူများနည်းတူ ဝတ်စား၍ အပူပင်အကြောင့်ကြ ကင်းမဲ့စွာ နေရမည့် အရွယ် ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ခင်မေက...

နွဲ့က ခင်မေကို ရင်ထဲမှ သနားနေသည်။ နှိုင်းယှဉ်စာနာနေမိရာ မှ...

“မင်း ခုလို ပြည်ကိုလိုက်တော့ မင့်အမေကို ဘယ်လိုလုပ်ထားခဲ့ သလဲ ခင်မေ” နွဲ့က ခင်မေ၏ မုဆိုးမမိခင်အိုကြီးကို စိုးရိမ်စွာ မေးမိ သည်။ ခင်မေအမေက အသက်ငါးဆယ်ပင်ကျော်ပြီ။ မျက်စိကလည်း

မမြင်ရသည့်အထဲ ကောင်းကောင်းကလည်း မာလှတော့သည်မဟုတ်။ ပြီးတော့ ခင်မေတို့မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမဆို၍ ဝမ်းကွဲမျှပင်မရှိ။ သူစိမ်းများအကြားမှာ အိမ်ခန်းကလေးတစ်ခုကိုငှား၍ ခင်မေက တတ်ထားသော ပညာကလေးနှင့် စာရေးမလုပ်ကျွေးနေရသူ ဖြစ်သည်။ ခု ခင်မေက သည်မျက်မမြင် မုဆိုးမအမေအိုကြီးကို ဘယ်လိုက ဘယ်မှာထားခဲ့ပြီး ပြည်ကို အဖော်မပါ တစ်ယောက်တည်း သည်လိုရဲတင်းလှစွာ ထွက်ခဲ့ရပါလိမ့်။ မိုက်လှပါလား မိခင်မေရယ်...

ခင်မေက နွဲ့ကိုလှမ်း၍ကြည့်ကာ အတန်ကြာ ငိုနေသည်။ သူမသည် ဘာပြန်၍ပြောရမည့်အရေးကို အစပျောက်နေပုံရသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ခင်မေ့နားမှာ ဟင်းလင်းပွင့်နေသည်ကို နွဲ့က ဂရုမထား။ နားမှ နားကပ်ကလေးကို ရှစ်ဆယ်နှင့် နောက်ဆုံး ရောင်းရသည့်ငွေထဲမှ သူ့အမေကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ အိမ်နီးချင်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက်အား ငွေငါးဆယ်ပေးထားခဲ့ကာ ကျန်သော ငွေသုံးဆယ်နှင့် ခင်မေက ပြည်သို့ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်ဆိုတော့ သည်ငွေကလေးသုံးဆယ်နှင့် ပြည်ကို သည်လိုလိုက်သွားကာ ဘယ်မှာတည်း၍ ဘယ်မှာစားကာ ဘယ်လို လောက်နိုင်ပါ့မလဲ အရူးမ မိခင်မေရယ်...၊ ပြီးတော့ အပြန်စရိတ်က ကော...

ခင်မေက နွဲ့မေးသမျှ မေးခွန်းများကို မဖြေနိုင်။ ဖြေဖို့ရန်လည်း မစဉ်းစား။ ကြိုးလည်းမကြိုးစား၊ ခင်မေက ဘယ်လိုများ ဖြေနိုင်ပါမတုံး။

ခင်မေက ဘာမျှမသိ၊ ဘာမျှလည်း မစဉ်းစား။ သိလည်းပဲ မသိချင်၊ စဉ်းလည်းမစဉ်းစားချင်၊ ဟင်းလင်းပွင့်နေတော့သော ခင်မေရဲ့ဘဝ လဟာပြင်မှာ အရူးမကလေးလို လွင့်ချင်ရာ လွင့်နေပါပကောလား...

ဟုတ်သည်၊ ခင်မေသည် နှစ်ယောက်သော ဒုက္ခိတ သားအမိ အနက် တစ်ယောက်သော မွေးသမိခင် မုဆိုးမ မျက်မမြင်ကြီးအားပင်

ရက်ရက်စက်စက် ထားပစ်ခဲ့ကာ သူမ မသိသော အဝေးတစ်မြို့သို့
ခုလို တစ်ယောက်တည်း အဖော်မပါဘဲ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း သွားနေ
လိုက်သည်မှာ ဘယ်လောက်များ ရူးလိုက်၊ မိုက်လိုက်ပါသလဲ။

ခင်မေ့ကို အားလုံးကပဲ သည်လိုထင်ကြသည်။ သည်လို မြင်ကြ
သည်။ သည်လိုထင်ရ၍ သည်လိုမြင်နေရသော ခင်မေ့ကို ဘယ်သူက
အကောင်းပြောကြဦးမှာတဲ့လဲ။

“ညည်း တယ်မိုက်လိုက်ပါကလား ခင်မေလေး”

ပြောကြပါ၊ ဆိုကြပါ၊ အရူးမ မိခင်မေ။ အမိုက်မ မိခင်မေကို
ပြောချင်သလိုပြောကြ၍ ဆိုချင်သလိုပဲ ဆိုကြပါတော့...

ခင်မေကသာ သူ့ကို ရှာရမည်၊ ရှာခဲ့ပြီ၊ ရှာဦးမည်။

(၄)

မှော်ဘီ...၊ ဝါးနက်ချောင်း...၊ တိုက်ကြီး...

ပြည်အဆန်စာပို့သည် စိမ်းစိုသော လယ်ကွင်းပြင်နှင့် တောအုပ်
တောတန်းများအကြားမှာ တငြိမ်ငြိမ် ပြေးနေသည်။ ရထားဘေး ပြတင်း
မှသာ ခင်မေက ခေါင်းပြု၍ အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင်
မိုးသက်တဖွဲဖွဲအောက်မှာ စိမ်းလန်းနေသော လယ်ကွင်းပြင်နှင့် လယ်တဲ
များကို မြင်နိုင်ပေသည်။ အရှေ့ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ ပဲခူးရိုးမ
တောင်တန်းသည် မိုးနှင်းများအောက်မှာ ခပ်ရေးရေးသာ ထင်သည်။
ခင်မေက ဘယ်ဟာတစ်ခုမျှ မကြည့်မိ။ ကြည့်လည်းပဲ မကြည့်ချင်။

“မောင်... မောင်... မောင်” သူ့ကိုသာပဲ ဝမ်းထဲမှာ တ မြည်တမ်း
နေမိသည်။

“မင်း မဆာဘူးလား ဟင် ခင်မေ၊ ဆီထမင်းဖြစ်ဖြစ် စားထားပါဦး
လား၊ မနက်စာကတော့ လက်ပံတန်းရောက်မှပဲ မင်း စားရလိမ့်မယ်”

တစ်ယောက်တည်းငိုနေသော ခင်မေ့ကို နွဲ့က ဆီထမင်းကြော် လှမ်း၍ ပေးရင်း ပြောလာတော့မှပဲ ခင်မေက အသက်ရှင်သော သတ္တဝါလို လှုပ်ရှားလာသည်။ တကယ်ဆိုတော့ မနက်လေးနာရီလောက်မှပင် အိပ်ရာက နိုးကတည်းက ယခုထက်အထိ ခင်မေသည် အာဟာရအတွက် ဘာမျှ မစားခဲ့ရ၊ မစားခဲ့မိသေး၊ သွားချင်လာချင်သည့် ဇောနှင့် လုပ်ရကိုင်ရ သဖြင့် အစာစားဖို့ပင် မေ့နေ၏။ ဝမ်းထဲကဆာ၍နေသည်ကိုပင် မေ့လျော့နေရလောက်အောင် ဖြစ်နေရသလား ခင်မေလေး...

“နွဲ့တို့သာ စားပါကွယ်၊ ကိုယ်တော့ မဆာလို့” ခင်မေက ဒါပဲ ပြန်ပြောကာ ငိုငိုမြဲငိုနေသည်။ သည်လောက်အထိ ဖြစ်နေရသော ခင်မေ ကို နွဲ့က ကရုဏာဒေါသဖြစ်လာကာ နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ဆီထမင်းကြော်ကို စားနေလိုက်သည်။

ခင်မေကတော့ မသိရှာ၊ ကလေး အရူး အပေါမကလေးလို မသိခြင်း...

သနတ်ချောင်း...၊ ဖလုံ...၊ ဥက္ကံ...

ရထားသည် တစ်ဘူတာပြီး တစ်ဘူတာ ကျော်လွန်လာသည်။ ဘယ်ဘူတာဆိုက်ခဲ့၍ ဘယ်ဘူတာ ရောက်နေပြီကို ခင်မေက မသိ၊ မသိတာကပင် ခင်မေ့အဖို့ ကောင်းသည်။ မသိသောလမ်းခရီးကို သွားရခြင်း၌ ဘာတစ်ခုမျှ မသိတာက ကောင်းလိမ့်မည်။

ပြည် အဆန်စာပို့သည် အပူသည် ခင်မေ့ကို တင်ဆောင်နေရမှန်း သိပုံမရ၊ သိသည်တိုင်အောင်လည်း သူ့အဖို့ ထူးခြားလိမ့်မည်မထင်၊ သူသည် ရန်ကုန်နှင့် ပြည်... ပြည်နှင့် ရန်ကုန်ခရီးကို အကြိမ်ပေါင်းမည်မျှ ပြေးလွှားခဲ့ရသည်ကိုပင် မမှတ်မိနိုင်တော့။ ထိုမမှတ်မိနိုင်တော့သော အကြိမ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာတွင် အပူသည် မိခင်မေလိုဟာမျိုးကလေး တွေပေါင်း ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ လိုက်ပါစီးနင်းခဲ့ဖူးသည်ကို သူက ဘယ်လို

မှတ်သားထားရပါမတုံး...

အပြင်ဘက်မှာ မိုးသက်က တဖွဲဖွဲ ကျနေတုန်းပင် ဖြစ်သည်။

“ခင်မေ” ခေါ်ရမှာ အားနာသဖြင့် မတိုးမကျယ်ထွက်လာသော

နွဲ့၏အသံ၊

ခင်မေက လှုပ်ပင်မလှုပ်၊ ကြားလိုက်မိဟန်မတူ၍နှင့် တူပါသည်။

“ဟေး... ခင်မေ...” နွဲ့က အားစိုက်၍ ခေါ်လိုက်ပုံရသည်။ ခုတင်

ကထက် ကျယ်လာ၏။

ခင်မေက လန့်သွားသလို ရုတ်တရက် နွဲ့ကို ကြည့်လေသည်။

ပါးစပ်ကလည်းဖွင့်လို့...

“မင်း ပြည်မှာတည်းဖို့ခိုဖို့ အိမ်ရှိရဲ့လား ခင်မေရယ်” နွဲ့က မေးရ

ပြန်ပေပြီ။

ခင်မေက ခေါင်းကိုခါလိုက်မိ၏။ ပါးစပ်ကတော့ ဘာမျှမပြော။

နွဲ့က မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ တော်တော်ကြီးပင် အံ့ဩသွားပုံ

ရသည်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ အံ့ဩမည်ဆိုကလည်း အံ့ဩလောက်စရာပင်

မဟုတ်ပါသလော၊ မသိ၍ မရောက်ဖူးသော တစ်မြို့တစ်ရွာသို့ တည်းခို

စရာ အိမ်မရှိဘဲနှင့် တစ်ယောက်တည်း သည်လို မိုက်မိုက်ကန်းကန်း

သွားနေသော ခင်မေ့ကို မအံ့ဩဘဲ နေရမှာတဲ့လား။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ခင်မေရယ်...၊ ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်” နွဲ့

က ဒါပဲမေးနိုင်သည်။ ဒါ့ထက်လည်း မမေးရက်။

ခင်မေက မဖြေဘဲနေလိုက်သည်။

“မင်း... ကိုယ်တို့ဆီမှာ တစ်ရက်လောက်တည်းပြီးမှ ပြည်ကို

သွားပါလား ခင်မေ၊ မင်း ဟိုမှာသွားပြီး တည်းဖို့ခိုဖို့နဲ့ မင်းကိုကူညီမယ့်

မိတ်ဆွေအတွက် ကိုယ် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါရစေ”

“ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ နွဲ့ရယ်၊ ခင်မေ့ကုသိုလ်နဲ့ ခင်မေ ရှိပါစေတော့”

“မင်းလုပ်ပုံက မဟုတ်သေးပါဘူး ခင်မေရယ်၊ မဟုတ်သေးပါဘူး”

ခင်မေက ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ နေလိုက်သည်။ ခက်ပါဘိမိခင်မေရယ်...

ငဖြူလေး... သုံးဆယ်ကိုပင် ရောက်တော့မည်။ သုံးဆယ်ရောက်လျှင် သာယာဝတီကို ရောက်သည်နှင့် မခြားတော့။

ပြည်အဆန်စာပို့ရထားသည် တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားနေ၏။ လယ်ကွင်းပြင်များနှင့် တောအုပ်တောတန်းများသည် တရေးရေး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဥဩပေးသံ ကြားရပြီးနောက် သုံးဆယ်ဘူတာတွင် ရထားရပ်လိုက်သည်။ သုံးဆယ်တွင် ခရီးသည်တွေ တော်တော်ဆင်းသွားကြသဖြင့် ခင်မေတို့တွဲမှာ နွဲ့တို့လူသိုက်နှင့် အခြားလူ သုံးလေးယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

“မင်း ကိုယ့်စကား နားထောင်မယ်မဟုတ်လား ခင်မေရယ်၊ မင်းကို ခုလိုတစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်ရမှာကို ကိုယ်စိတ်မချလို့ပါကွယ်နော် ခင်မေ” ရထားစ၍ထွက်လျှင် နွဲ့က ခင်မေကို ချောမော့သောလေသံနှင့် ပြောလာပြန်သည်။

ခင်မေက စိတ်ညစ်လာသလို ခေါင်းကို ဖွလိုက်သည်။ ဘာမျှတော့ပြန်မပြော၊ ပြောလည်းမပြောချင်၊ မိမိအဆိုးနှင့် မိမိအမိုက်၊ မိမိထိုက်နှင့် မိမိကံ၊ ကောင်းတာတွေ့လျှင် စံ၍ မကောင်းတာတွေ့လျှင် ခံလိုက်မည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ခင်မေ၊ မင်း ကိုယ်တို့နဲ့ လိုက်မယ်မဟုတ်လား” နွဲ့က မေးနေပြန်သည်။ သည်လို စေတနာနှင့်မေးနေမှန်းကို ခင်မေက ကောင်းစွာနားလည်ထားသော်လည်း သူမ၏စိတ်ထဲတွင် သည်လိုမေး

နေခြင်းကို နှောင့်ယှက်သည်အနေနှင့် ထင်နေသည်။ စိတ်ညစ်လာသည်။
ထို့ကြောင့် ဘာမှမပြောဘဲ ငိုငိုနေလိုက်သည်။

နွဲ့က ခင်မေ့ကို ကရုဏာဒေါသ ဖြစ်လာသည်။ အမိုက်မ မိခင်မေ
ကို ထုချင်ဖဲ့ချင်သလိုနှင့် အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာမိသည်။ သို့ရာတွင်
ငယ်ရွယ်သော ခင်မေ့နှင့် အသက်အရွယ်နှင့်မမျှတလွန်းသော အပူသည်
ခင်မေ၏ ဒုက္ခကို သိထားပြီးဖြစ်သော နွဲ့က အရူးမမိခင်မေ့ကို ဒေါသ
ဖြစ်၍ မနေနိုင်တော့။

“နော်... ခင်မေ၊ နွဲ့တို့နဲ့ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် သာယာဝတီ
မှာပဲ လိုက်ပြီး တည်းပါဦးလားကွယ်၊ ပြီးတော့မှ မင်း ပြည်ကိုသွားဖို့
ရော၊ ဟိုမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တည်းဖို့ရော၊ ပြီးတော့လည်း မင်းရဲ့
လူကို လိုက်စုံစမ်းဖို့ကိုရော ကိုယ် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်ကွယ်” ခင်မေရဲ့နဖူး
ပြင်မှ ဆံစကလေးများကို ကြင်နာစွာသပ်ပေးရင်း နွဲ့က ချောချောမော့မော့
ပြောလာသောအခါ၌ အရူးမ မိခင်မေက မျက်ရည်တွေ ကျလာရာမှ
မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ တရှုပ်ရှုပ်များပင် ငိုနေလိုက်ပါပကော...

ခက်ကပြီ၊ နွဲ့က ဘာလုပ်ပေးရပါ့မလဲ...

ဟော... ဥဩကလည်းပေး၍ သာယာဝတီဘူတာသို့ ရထားက
လည်း ဝင်နေပါပကောလား...

“ခင်မေ မင်းဘာပြုလို့ ငိုနေတာလဲကွယ်...၊ ကိုယ့်ကို တမင်
စိတ်မကောင်းအောင် လုပ်တာပဲလားဟင်” နွဲ့က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ
မေးနေပါ၏။ မျက်နှာကလည်း မကောင်း...

ရထားက ရပ်သွားသည်။ သာယာဝတီသို့ကား ရောက်ပေပြီ။

ခင်မေက မျက်ရည်တွေနှင့် နွဲ့ကို ကလေးမလို အငေးသား မော့၍
ကြည့်၏။ ဘာမျှမပြောတတ်။ ပြောရမှန်းလည်းမသိ။

သာယာဝတီမှာ ဆင်းရဲတော့မည့် နွဲ့က ပစ္စည်းများကို ရထား

ပြတင်းပေါက်မှ ကူလီများကို လှမ်းပေးနေရာက ခင်မေ့ကိုလှည့်၍ ကြည့်လေသည်။ နွဲ့က လက်လျှော့သောအနေဖြင့် ခင်မေ့ကို နောက်ထပ်၍ ဘာမျှလည်းမပြောတော့၊ ပြော၍လည်း ထူးမည်၊ ရမည် မဟုတ်သည်ကို နွဲ့က သိပြီးလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တွဲပေါ်မှလူတွေ အားလုံးလိုလို ပစ္စည်းများကို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် သယ်ချနေသည့်အကြားမှာ ခင်မေ့ကသာ တစ်ယောက်တည်း ဝိုင်နေပါ၏။

နွဲ့က ပစ္စည်းများ ချပြီးသောအခါ ခင်မေ့ဘေးမှာ ရပ်လာ၏။ ပြီးတော့ ခင်မေ့ရဲ့ မေးဖျားကလေးကို ယုယစွာ ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းပက်လက်ပြုံးကာ တွဲပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

“နွဲ့...” သည်တော့မှပင် ခင်မေ့က သတိရသလို ခေါ်လိုက်လေသည်။ ပလက်ဖောင်းဘေးမှ ရထားပြတင်းဝသို့ နွဲ့က လျှောက်လာကာ ရပ်လိုက်သည်။ ခင်မေ့ကို မကြည့်တော့၊ ခေါင်းငုံ့နေ၏။ ဝမ်းနည်းနေပုံ ရပါ၏။ ဘာမျှလည်း မပြောနိုင်တော့၊ ပြောလည်း ပြောပြီးခဲ့ပြီပင် မဟုတ်လော၊ ပြောသာပြောခဲ့ရသည် ဘယ်လိုမျှလည်း မထူးခြားခဲ့၊ နောက်ထပ်၍ နွဲ့က မပြောချင်တော့ပါ၊ ခေါင်းသာ ငုံ့နေ၏။

“ခင်မေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ နွဲ့ရယ်၊ ခင်မေ့ကုသိုလ်နဲ့ခင်မေ့ပဲ ရှိပါစေတော့ကွယ်” ငိုသံပါကြီးနှင့် ကလေးမလို ခင်မေ့ပြောကာ ခေါင်းငုံ့၍ သွားလေသည်။ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ပေါက်တို့သည် သူမ၏ပေါင်ပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက်ကျနေ၏။

ရထားက ဥဩမှုတ်လိုက်၏။ ခရာတွတ်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။

ခင်မေ့က ခေါင်းကိုငုံ့နေရာမှ နွဲ့ကို မော့၍ကြည့်၏။ နွဲ့ကလည်း ခင်မေ့ကို ကြည့်နေပါ၏။ တစ်ယောက်၏အသည်းနှလုံးထဲမှာ ဘာတွေ

ဖြစ်နေသည်ကို တစ်ယောက်က သက်ညှာခြင်းကြီးဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ ပါးစပ်က ဖွင့်ဟ၍ မပြောသောစကားများကို မျက်လုံးများဖြင့် ပြောနေကြသည်။

ရထားသည် လှုပ်ရှားလူးလွန်စ ပြုလေသည်။

ခင်မေက နွဲ့ကိုကြည့်နေရာမှ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေလိုက်ပြန်၏။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ နွဲ့က ခင်မေဖြစ်နေရပုံကို အငေးသား ကြည့်နေသည်။ ဒါပဲ...၊ တစ်ခုတော့ရှိသေးသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးအိမ်မှာလည်း ပုလဲဥကလေးတွေက ဟီးလေးခိုလို့...

ရထားသည် တရူးရူးနှင့်မြည်ကာ တအိအိ လှိမ့်စပြုလေသည်။ သည်တော့မှပင် ခွဲကြရသော အဆုံးကို ရိပ်စားမိလာကြသလို အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာကြသည်။

“သွားတော့မယ်နော် ခင်မေ၊ မင်းရဲ့လူနဲ့ ချောချောမောမော တွေ့ပါစေလို့ ကိုယ် ဆုတောင်းရစ်ပါ့မယ်ကွယ်” အက်ကွဲနေသောအသံဖြင့် ပြောကာ နွဲ့က ခင်မေ့ကို ကျောခိုင်း၍ တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း ထွက်သွားသည်။

ခင်မေက တစ်ယောက်တည်း မျက်ရည်တွေနှင့်...

ပြည် အဆန်စာပို့ရထားသည် သာယာဝတီမှ ထွက်ခွာခဲ့ပေပြီ။

(၅)

ရထားတစ်တွဲလုံးမှာ ခင်မေသာ တစ်ယောက်တည်းသော ခရီးသည်ဖြစ်ပါ၏။ တစ်တွဲလုံးမှာ အဘယ်သူ တစ်ယောက်တစ်လေမျှပင် မကျန်ရစ်တော့။ ရန်ကုန်က ပြည့်ကျပ်ပါလာသော ခရီးသည်များက သာယာဝတီမှာပင် အားလုံး ဆင်းကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ။ ခင်မေကသာ တစ်ယောက်တည်း...

ဟုတ်ပါ၏။ ရထားတစ်တွဲလုံးမှာ တစ်ယောက်တည်းသော ခင်မေရယ်...

သာယာဝတီက ရထားထွက်လာတော့မှပင် ရထားတစ်တွဲလုံးမှာ မိမိသာ တစ်ယောက်တည်းသော ခရီးသည်အဖြစ် ကျန်ရှိရစ်တော့သည် ကို ခင်မေက သတိပြုမိတော့သည်။ သည်လိုလမ်းခရီးမှာ တစ်ယောက်တည်း အဖော်မပါ၊ ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ခရီးသွားနေသော ခင်မေ့ကို ခင်မေကများ အံ့ဩနေသလား... မအံ့ဩပါ။ အံ့ဩရမှန်းလည်း မသိပါ။ အို... အရူးမမိခင်မေက ကြောက်ရလန့်ရမှန်းလည်း မသိပါ။ သိလည်း မသိချင်၍ စဉ်းလည်း မစဉ်းစားချင်ပါ။

ခင်မေသိချင်တာ၊ စဉ်းစားချင်တာ တစ်ခုတည်းသာ ရှိပါ၏။

ထိုတစ်ခုသည် ခင်မေ့တစ်လောကမှာ ထိုတစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်။ ထိုတစ်ခုမှလွဲ၍ ဘာမျှရှိသည်ဟု ခင်မေက မထင်။ မိမိကိုယ်ကိုပင် ရှိပါလေစဟု ခင်မေက ထင်၍ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတ မုဆိုးမ မိခင်ကြီးသည်ပင် ခင်မေ၏လောကတွင် မှုန်ဝါးဝါးသာ ထင်တော့သည်။

ပြည် အဆန်စာပို့သည် မြစိမ်းရောင်စိုနေသော လယ်ကွင်းများ အကြားမှ တငြိမ်ငြိမ် ပြေးလွှားနေပေသည်။ စောစောက ခပ်ဖွဲဖွဲကျနေသော မိုးသည် သည်းစပြုလာသဖြင့် ပြာမှိုင်းသော ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းတောင်စွယ်တို့သည် မိုးဖွဲများအကြားမှာ ရေးရေးသာထင်နေသည်။

ခင်မေက အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေ၏။

မိုးနှင့်တောင်စွယ်ကို ခင်မေက မမြင်၊ မြစိမ်းရောင်စိုနေသော လယ်ကွက်များကိုလည်း မမြင်၊ ခင်မေသည် ဘာမှမမြင်တော့။

တစ်တွဲလုံးမှာ ခင်မေသာ တစ်ယောက်တည်း၊ တစ်ယောက်တည်းသော ငယ်ရွယ်သည့် ခင်မေက သူ မရောက်ဖူး၊ မသိဖူးသော ပြည်မြို့သို့ သွားနေပုံမှာ ဘယ်လောက်များ ကျောချမ်းစရာ ကောင်းနေပါသလဲ။

ပြီးတော့ ငွေကြေးကလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပါသည်မဟုတ်။

သည်ဟာနှင့်တောင် ရဲရင့်လိုက်သော ခင်မေလေး...

မရဲ၍လည်းမဖြစ်၊ မသွား၍လည်းမဖြစ်။

ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ခင်မေက သူ့ကို ရှာရမည်။ မတွေ့မချင်း ရှာရမည်၊ အဘယ်နေ့ရက်နှင့် ဤကပ်ကမ္ဘာပင် ကုန်ဆုံးသွားပါစေ တော့...

ခင်မေက ရင်ထဲမှာ လှိုင်းလို တအိအိထလာသော ဆို့နှစ်ခြင်းကို မခံနိုင် မရပ်နိုင်တော့သလို မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ငိုချလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ကြိတ်မှိတ်၍ မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသော အစိုင့်အခဲတို့သည် အဘယ်မျှ ထုထည်ကြီးမားကာ များပြားနေသည်ကား မသိနိုင်တော့။ သည်လိုသာ ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ငိုနေရလိုက်ခြင်းဖြင့်လျှင်သာ ထိုအစိုင့်အခဲတို့သည် ကြေလွင့်ပြေပျောက်လိမ့်မည်ဆိုက ခင်မေ၏ ရှိုက်၍ရှိုက်၍သာ ငိုရခြင်းသည် ပြီးဆုံးနိုင်ဖွယ်ရာလည်း ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။

သို့ ရှိုက်၍ရှိုက်၍သာပဲ ခင်မေက ငိုနေပါသည်။ သည်လိုငိုရင်း သည်လိုငိုရခြင်းမှ လွတ်ရာ၊ ချုပ်ရာသို့လည်း အမိုက်မ မိခင်မေက တစ်ယောက်တည်းပင် ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့နှင့် စွန့်စွန့်စားစား သွားနေရပါပကော...

သူက ပြည်မြို့မှဖြစ်သည်။ ခု ပြည်မှာ ပြန်ရောက်နေပြီလေ...

ဒါပဲ ခင်မေကကြားရ၍ သိရ၏။ သည် ကြားသိရခြင်းဖြင့် သူ့ကို ရှာရန် ခုလို လိုက်ပါနေရခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။ သည်လို တစ်ယောက်တည်း သွားလာရင်း ငိုနေရခြင်းမှာ အဆုံးနှင့်အစ၏ စပ်ကြားကာလမျှသာ ဖြစ်သည်။

ဟုတ်ပါ၏။ ကြားကာလမှာသာ မိခင်မေက ဆုံးနိုင်အံ့မထင်ရသော သည်ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ငိုရခြင်းဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုနေရပါသည်။ သည်ငိုရခြင်း၏ ကုန်ဆုံးချုပ်ငြိမ်းရာ အဆုံး

သော တစ်နေ့ရက်မှာလည်း အဘယ်သို့ အဘယ်ပုံ ဖြစ်လာ တွေ့လာ ရဦးမည်ကိုကား ငိုနေရသော ခင်မေက မတွေးဝံ့သေး၊ ငိုရခြင်း၌ပင် စွန့်စား၍ ငိုနေရသော မိခင်မေလေး...

ဟုတ်သည်။ ခင်မေ၏အဆုံးသည် မသိရသော စွန့်စားခြင်းနှင့် ကြားကာလမှာတော့ ဆုံးအံ့ပင် မထင်ရသော ငိုရခြင်း...၊ ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ငိုရခြင်း...

ကြေကွဲဖွယ်ရာ ကြားကာလနှင့် ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ စွန့်စားနေရ သော အဆုံး...

ကြားကာလနှင့် အဆုံးကတော့ ဟုတ်လှပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အစက ကော မိခင်မေရယ်...

ခင်မေက ကလေးမလိုသာပဲ ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ငိုနေပါ၏။

ဟုတ်သည်။ မသိသောစွန့်စားခြင်းနှင့် ရှိုက်ငိုနေရခြင်း၏ မိခင်မေ ရဲ့ အစက...

အပြင်ဘက်မှာ မိုးကရွာနေ၏။

ပြည်အဆန်ရထားသည် မြစ်မ်းရောင်စိုနေသော လယ်ကွင်းများ အကြားမှာ တဝေါဝေါ ပြေးလွှားလျက်ပင်...

* * *

အစကပင် ငိုရခြင်း

(၁)

အဆုံးကိုသာ အမှိုက်မ မိခင်မေက ဘယ်ပုံဘယ်နည်း တွေ့ရဦး မည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်တတ်သေးသော်လည်း အစကို စရခြင်းကပင် မိခင်မေ ရဲ့ ဝတ္ထုက မျက်ရည်နှင့် ဖြစ်ပါ၏။

(၂)

အစိုးရတွင် ဘဏ္ဍာရေးကျပ်တည်းသဖြင့် အလုပ်လျှော့သော စာရေးများထဲတွင် မိမိမပါရအောင် ခင်မေက လက်ထောက်အတွင်းဝန် ကလေးကို သူ၏အခန်းထဲတွင် စွန့်စွန့်စားစား ဝင်ရောက်၍ အသနားခံ ရာမှ သူမအား ရိသဲ့သဲ့ လူပျိုစကားပြော၍ လက်ဖမ်းဆွဲခဲ့သော မယား သုံးယောက်နှင့် လက်ထောက်အတွင်းဝန်၏ မဟားတရား စော်ကား လိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

ခင်မေက ငယ်သော်လည်း အပျိုအရွယ်ကလေးဖြစ်သဖြင့် ရှက်ပါ ၏။ ဝမ်းနည်းပါ၏။

မိန်းမတို့၏ ရှက်ခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်းတို့၌ မျက်ရည်သည် ကပ် ကမ္ဘာအစဉ်အဆက်ကပင် ဒွန်တွဲရိုးရှိခဲ့သည့် သဘာဝအတိုင်း ခင်မေက ငို၍ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ငိုလို့သာပဲ ငိုရပါ၏။ လူသိမခံရဲ၊ လူမြင်မခံရဲ၊ မိမိ၏ အပျိုရည်ဂုဏ်ကို ထိခိုက်စရာ၊ ညှိုးနွမ်းစရာ ဖြစ်တော့မည်။

ပြီးတော့ ယခင်ကလို တင်းနိုင်မာနိုင်စရာ အခြေအနေလည်း ခင်မေတို့မှာ မရှိတော့။ မနှစ်ကဆိုလျှင် ခင်မေ၏အဖေနှင့် အမေသည် ကွဲနေကြသော်လည်း “အဖေရှိသည်၊ အဖေအထောက်အပံ့ရသည်” ဟူသော မျက်နှာဖြင့် တော်ပါသေး၏။ ခင်မေ၏အဖေက တိုက်ပိုင် အင်စပက်တော်ဖြစ်၍ ခင်မေ ၁၃ နှစ်သမီးလောက်ကပင် ခင်မေ့အမေကို ပစ်ကာ နောက်မယားတစ်ယောက် ယူသွားသည်။ သို့ရာတွင် ခင်မေ့ကို ကား ကျောင်းစရိတ်ထောက်ပံ့သဖြင့် ခင်မေမှာ လင်ပစ်သောအမေနှင့် ချို့ငဲ့စွာပင် မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ကျောင်းမှာ နေခဲ့ရပါသေး၏။ သို့ရာတွင် မနှစ်က ခင်မေ့အဖေ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသောအခါ၌ ခင်မေမှာ “မက်ထရစ်” လည်း မအောင်သေး၊ ကျောင်းလည်း ဆက်လက်နေနိုင်ရန် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်တော့သည့်အတွက် ကျောင်းမှ ဝမ်းနည်းပက်လက် ထွက်

လာခဲ့ရကာ လင်ပစ်ရာမှ မုဆိုးမဖြစ်ရပြန်သော မိခင်အိုနှင့် လူ့ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရအံ့သော ပြဿနာကြီးကို တွေ့ဆုံရတော့၏။

ဖအေရှိစဉ်ကပင် မိမိတစ်ယောက်အတွက် ကျောင်းစရိတ်လောက် သာပင် လုံလောက်ရုံမျှ ထောက်ပံ့၍ထားခဲ့သောကြောင့် ခင်မေ၏ အမေ မှာ အိမ်စရိတ်ကာမိအောင် အိမ်တွင် ဇာထိုးပန်းထိုး အလုပ်များကို သန်းခေါင်သန်းလွဲအထိ အညောင်းခံ၊ အိပ်ပျက်ခံ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသော ဒဏ်များက တဖြည်းဖြည်း ကိုင်လာခဲ့ရာမှ ခင်မေကျောင်းမှ ထွက်လာ ရပြီး နောက်၌ကား ခင်မေအမေ၏ မျက်စိနာရောဂါမှာ တိမ်များ စွဲကပ် လာကာ လုံးလုံးကွယ်ရတော့မည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေ သည်။

ဆရာကောင်း သမားကောင်းနှင့် ဂရုတစိုက် ကုသဖို့ရန်ကား ဝေးစွာ လောလောဆယ်ဆယ် စားဖို့နေဖို့အရေးကိုပင် ခင်မေတို့ ဒုက္ခိတသားအမိ မှာ ဘေးကျပ် ရင်ကျပ် ဖြစ်နေရပေသည်။

ခင်မေမှာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သာသာမျှသာ ရှိသေးသော်လည်း လူ့ဘဝကို သည်လိုစတွေ့၍ သည်လို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါ၏။

“မက်ထရစ်” မအောင်ရင် အလုပ်တစ်ခုကိုရဖို့ ခဲယဉ်းနေသော ခေတ်ကြီးထဲတွင် ခင်မေမှာ ဘာများ လုပ်ကိုင်စားသောက်ပြီး လူလုပ်ရပါ ဦးမည်လဲ၊ ခင်မေက တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင်လည်း ဟုတ်သေး၏။ လက်ရှိ ကုန်ထုတ်ရေးစနစ်အရ မိမိကိုယ်ကို ကုန်ပစ္စည်းအနေနှင့် သင့် တော်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဖမ်း၍ ရောင်းရလျှင် သင့်သလို တော့ စားရသောက်ရမည်ကား ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် မိမိတစ်ယောက် တည်း မဟုတ်ဘဲ မျက်စိကွယ်နေသော ဒုက္ခိတ မိခင်အိုကြီးနှင့် ဖြစ်နေ သောကြောင့် မိမိကို ကုန်ပစ္စည်းအဖြစ် ဝယ်လိုမည့်သူက ဘေးမှ တွဲ လောင်းပါနေသော ကုန်ဆွေးကြီးကိုတော့ ထည့်ယူချင်မည်ကား မဟုတ်ပေ။

ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ကလေးမ မိခင်မေက အသက်အရွယ်နှင့် မမျှသော ဝန်ကြီးကို မနိုင်တိုင်နှင့် သယ်ပိုးကာ လူ့ဘဝခရီးကို ဘယ်လို များ လျှောက်လိုက်ရပါမည်လဲ။

မတတ်နိုင်ပါ။ သည်လမ်းခရီးကို လျှောက်သွားရပေမည်။

ရှိတတ်သမျှသေးသော ရွှေတိုရွှေစကလေးများကို နောက်ဆုံး ထုခဲ့ ရောင်းချ၍ ခင်မေက ရန်ကုန်မြို့တွင်းမှာထက် စရိတ်သက်သာချောင်ချိ သော ရန်ကုန်၏ ဆင်ခြေဖုံး ကံဘွဲရွာကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ လက် နှိပ်စက်ရိုက်သင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် လက်ရေးတိုနှင့် လက်နှိပ်စက် ရိုက်ပညာကို သင်ကြားခဲ့ရလေသည်။

ခေတ်စား၍ ခေတ်သုံးနေသော သည်လက်ရေးတိုနှင့် လက်နှိပ် စက်ရိုက်ပညာကို တတ်ပြီးသည့်နောက်၌လည်း ရုံးတစ်ရုံးရုံးတွင် တစ်လလျှင် ရှားပါးစရိတ်ပါနှင့်မှ တစ်ရာသာသာကလေးမျှ ရသော ခေတ္တအောက်တန်းစား စာရေးမအလုပ်ကိုပင် ဘယ်လိုအဆက်အသွယ် နှင့် ပူးပေါင်းကပ်ရပ်၍ ခင်မေက ရှာရပါမည်လဲ။

ခင်မေမှာ အပေါင်းအသင်းများစွာ မရှိ။ တစ်ရုံးဝင် တစ်ရုံးထွက် နှင့် ခင်မေသည် သူမ၏ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း သင်လာခဲ့ရသော ပညာကလေး ဖြင့် အလုပ်ကို ရှာခဲ့ရ၏။ မက်ထရစ်အောင်ပြီးသော သူများပင် ရုတ် တရက် အလုပ်မရနိုင်သော ခေတ်ကြီးထဲတွင် ခင်မေမှာ သာ၍ခက်နေ ပါ၏။

သို့ရာတွင် ခင်မေက ဇွဲကောင်း၏။ မကောင်း၍လည်း မဖြစ်။ အိမ်မှာချက်နေရသော ဆန်ကိုပင် တစ်ပြည်ချင်း၊ တစ်ခွက်ချင်း ဝယ်ယူ နေရ၏။ မီးခိုးတိတ်ရတော့မည့် အဖြစ်မျိုးကိုမရောက်မီ ခင်မေက အလုပ် တစ်ခုခုကိုရမှ ဖြစ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ခင်မေက ဇွဲကောင်း၏။ “မိမိ ကိုယ်ကို ကူညီသူအား သဘာဝက ကူညီသည်” ဆိုသော ယူဆ

ချက်သည် ခင်မေ့အဖို့ မှန်ကန်ပုံရပါ၏။ သုံးလေးလကျော်မျှ ဇွဲကောင်း
 ကောင်းနှင့် မအိပ်မနေ အလုပ်ရှာနေသော ခင်မေအား အတွင်းဝန်ရုံး
 ဌာနတစ်ခုက လက်နှိပ်စက် စာရေးမ အလုပ်တစ်ခုကို ပေးလေသည်။
 ခင်မေမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ပူပန်ရှာကြံခဲ့ရ၏။ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရ
 ၏။

သည်လိုအလုပ်ရ၍ အလုပ်လုပ်လာခဲ့ရသည့်အတွင်း ခင်မေက
 စာရေးမဘဝကို တဖြည်းဖြည်း ရိပ်မိလာ၏။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု
 အတွက် ရှိသောပညာ၊ တတ်သောပညာနှင့် ယောက်ျားများနှင့်တန်းတူ
 လုပ်ကိုင်စားသောက်၍ အသက်မွေးနေရသော မိန်းမသားများအား ပတ်
 ဝန်းကျင်က သက်ညှာချင်ပုံမရ။ မခိုးမခန့်နှင့် ရိသဲသဲလုပ်ချင်၏။ သရော်
 ချင်၊ လှောင်ချင်သလိုလိုနှင့် မတရားလည်း စော်ကားချင်၏။

ခင်မေက သည်အန္တရာယ်များကို ဘဝ၏ပေးအပ်သော အသိ
 အလိမ္မာဖြင့် သတိထားကာ ရှောင်ကြဉ်ရပေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း
 ဝမ်းနည်းမိပါ၏။ သို့ရာတွင် ဝမ်းနည်းခြင်းဖြင့် ဘဝ၏ပြဿနာကား
 ပြီးဆုံးပြေငြိမ်း၍ သွားလိမ့်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် “လိမ္မာသူသည်သာ
 အသက်ရှင်လိမ့်မည်” ဟူသော သဘာဝ ဥပဒေသအရ လိမ္မာစွာနှင့်
 ပင် အသက်ရှင်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ လူတိုင်းနှင့် သင့်မြတ်အောင်
 ခင်မေက ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့၏။ သည်လိုလူတိုင်းနှင့် သင့်မြတ်
 အောင်၊ မေတ္တာရှိကြအောင် ခင်မေက လိမ္မာစွာ ပေါင်းသင်းနိုင်လာသော
 ကြောင့် ခင်မေမှာ စာရေးမလုပ်သက်ကလေးမှာ တစ်နှစ်ကျော်မျှ ရှည်
 လျားလာခဲ့ရပေသည်။

ဤကဲ့သို့ မျက်မမြင် မုဆိုးမမိခင်ကြီးနှင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်
 လာရပြီးနောက် တစ်နှစ်ကျော်မျှ ကြာလာခဲ့ရာမှ နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏
 ဘဏ္ဍာရေးကျပ်တည်းမှုကြောင့် အစိုးရအမှုထမ်း အရာထမ်းများကို လျှော့

ပေါ့ထုတ်ပစ်လိုက်သော အခါ၌ ခေတ္တစာရေးဖြစ်သော ခင်မေမှာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြစ်ကာ ဘာလုပ်ရ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ရပေသည်။

အကယ်၍သာ လူလျှော့သော စာရင်းထဲတွင် မိမိပါက ခက်ချေ တော့မည်။ ယခု ရရှိထားသော တစ်ရာသာသာမျှသော လခကလေးနှင့် ပင် တစ်လမှ တစ်လသို့ အလျဉ်မီအောင် လူးကာလဲကာနှင့် ကြိဖန် စားသောက်နေရသည့်အထဲ ဤလခကလေးသာမရပါက မတွေးတော့ဘဲ သော အခြေအနေသို့ ကျဆင်းသက်ရောက် သွားရပေမည်ကား အသေ အချာ ဖြစ်ပါ၏။

ဤသတင်းကို ကြားသိရကတည်းက ခင်မေရင်ထဲတွင် တထိတ် ထိတ်နှင့် အိပ်မပျော်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မျက်မမြင် အမေအိုကြီးကိုလည်း ကြားသွားလျှင် အားငယ်သွားမည်ကိုစိုး၍ ဘာမျှအသိမပေးဘဲ မိမိ ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းကြိတ်မှိတ်၍ ပူပန်ခဲ့ရ၏။

နောက်ဆုံး ရုံးဝန်ထောက်မှတစ်ဆင့် လက်ထောက်အတွင်းဝန် ကလေးထံသို့ စွန့်စွန့်စားစား ဝင်ရောက်အသနားခံရာမှ စားနေကျ ကြောင်ဖားဖြစ်သော လက်ထောက်အတွင်းဝန်ကလေးက သူမအား ရိသဲ့ သဲ့လုပ်ကာ လက်ဖမ်းဆွဲ၍ နမ်းမည်လုပ်သောကြောင့် အတင်းရုန်းကန်၍ ထွက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ခိုးစားရအောင်ကလည်း မခိုးရဲ၊ မခိုးတတ်။

လုပ်စားပြန်သောကာလ၌လည်း ခွေးက ကြားမှဝင်၍ ဟောင် လိုက်ပြန်သေး၏။ မိုးခေါင်၍ကား တော်ပေလိမ့်ဦးမည်။

မတတ်နိုင်ပါ။ ခင်မေက ရှက်ရှက်နှင့် ငို၍ထွက်လာခဲ့၏။ သို့ရာ တွင် လူသိအောင်လည်း မငိုရဲ၊ မျက်ရည်တို့ကို ကပျာကယာပင် သိမ်း ဆည်းကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ရ၏။

အပြင်ဘက်တွင် အခြားစာရေးများ မရှိတော့၊ ရုံးဆင်းသွားပေပြီ။

(၃)

ခင်မေက ရုံးအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသောအခါ မိုးသက်က တဖွဲဖွဲပင် ကျနေသည်။ အိမ်ရှိရာ ကံဘဲသို့ ရထားနှင့်မပြန်မီ အိမ်မှမိခင် အတွက် ဓာတ်စာသစ်သီးများကို ဝယ်သွားစရာလည်း ရှိသေးသဖြင့် ဈေးဘက်သို့ ကားစီး၍ လိုက်လာခဲ့ရသည်။

ကားပေါ်၌ တက်ထိုင်၍သာ လိုက်ခဲ့ရသော်လည်း ရင်ထဲတွင်ကား ခုန်နေသေး၏။ မိမိ၏ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်တွင် ဤသို့ လူအစော် ကား တစ်ခါမျှလည်း မခံခဲ့ရဖူးဘဲ ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခတွင်းနက်နေသည့် အချိန်၌ကား ဤသို့ အစော်ကားခံရခြင်းကို ယူကျုံးမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေ မိပေသည်။ တတ်သောပညာကလေးဖြင့် ရှာကြံလုပ်ကိုင် စားသောက် ရပြန်သောအခါ၌ ဤမျှ တရားကင်းလွတ်နေသော လူ့ဆက်ဆံရေးကို တွေ့နေရသောအခါ ခင်မေက အဘယ်ကံတရားနှင့် အဘယ်နတ်များ ဘုရားများကို တိုင်တည်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

အလုပ်လျော့ပေါ့သည့်အထဲတွင် မိမိမပါရအောင် အသနားခံ တောင်းပန်ရခြင်းကား သနားစရာ လူသတ္တဝါတစ်ကောင်အနေနှင့်ပင် တစ်ဖက်သော လူတစ်ကောင်က မမြင်နိုင်ဘဲ ယခုလို သနားငဲ့ညှာခြင်း ကင်းမဲ့စွာ ပြုကျင့်လိုက်ခြင်းကား အဘယ်တရားခံကို တင်ပြရပါမည် နည်း။

ဈေးထိပ်တွင် ကားကရပ်လိုက်သဖြင့် စပယ်ယာက “ဈေးရောက် ပြီလေ၊ အစ်မလေး” ဟု သတိပေးမှ သတိရကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းရ သည်။

ပန်းသီး၊ ကျောက်ဖရုံယိုနှင့် စပျစ်သီးများကို ဝယ်ယူပြီးနောက်

စောစောက တဖွဲဖွဲကျနေသော မိုးက ခပ်သည်းသည်းရွာချလိုက်သဖြင့် သစ်သီးဆိုင်တစ်ခုတွင် ဝင်၍ မိုးခိုနေလိုက်ရသေးသည်။

မိုးက တစ်စထက်တစ်စ သည်းသည်ထက် သည်းလာရာမှ တော်တော်နှင့် စဲမည့်လက္ခဏာမရှိသလို လျှပ်စီးများလက်ကာ မိုးကြိုးများက ပင် ထစ်ချုန်းနေလိုက်ပါသေး၏။

ခက်ကပြီ။

ကံဘဲသို့ နောက်ဆုံးထွက်မည့်ရထားမှာ ည ၇ နာရီဖြစ်၍ မိုးသာ တော်တော်နှင့်မစဲဘဲနေက ရထားမမီလျှင် ခက်ချေတော့မည်။ ကံဘဲ ရထားကို မမီက ဘတ်(စ်)ကားနှင့် ငါးပဲပေး၍ စီးပြန်ရပေမည်။ ရထား လက်မှတ်မှာ တစ်လအတွက် ဆီးစင်းတီးကက်ကို ဝယ်ထားပြီးဖြစ်ရကား အပိုသက်သက်မျှသော ပိုက်ဆံငါးပဲကို ကုန်ကျရဦးမည် ဖြစ်လေသည်။ အပိုငါးပဲ ကုန်ကျခြင်းထက် ခက်တာတစ်ခုက ရန်ကုန်မှ ကံဘဲသို့ ဤကဲ့သို့ မှောင်မည်းနေသော မိုးရွာနေသည့်ညတွင် စွန့်စွန့်စားစား ပြန်ရ မည့်အရေးပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ခါက ယခုကဲ့သို့ ဓာတ်စာဝယ်ရင်း မိုးမိသဖြင့် ကားနှင့်ပြန်ရ သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ခင်မေက ကျောတချမ်းချမ်းနှင့် သတိရမိ ပါသေး၏။ ကံဘဲ နောက်ဆုံး ဘတ်(စ်)ကားကို စီး၍ပြန်ရစဉ်က ခင်မေ မှာ မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ၏။ အများခရီးသည် သုံးလေး ယောက်မှာ ဘဲရောင်းသော ပေါက်ဖော်နှစ်ယောက်နှင့် နွားနို့ရောင်းသော ဟိန္ဒူကုလားနှစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ရန်ကုန်မှ ထွက်ခါစကမူ အေး အေးချမ်းချမ်းရှိသော်လည်း တိရစ္ဆာန်ရုံကျောက်တိုင်ကြီးတွင် အရက်မူး နေသော လူသုံးလေးယောက် တက်လာကာ တစ်လမ်းလုံး ကားပေါ်တွင် ဆူပူမူးရူးကာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေခဲ့၏။ ခင်မေမှာ ငယ်ရွယ်သော မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနှင့် တော်တော်ကြောက်ရွံ့စွာနှင့် အိမ်သို့

ပြန်ခဲ့ရသည်။

ဤအဖြစ်ကို ခင်မေက ကျောထဲမှာ တစ်မိမိနှင့် သတိရမိပါ၏။

မိုးကလည်း တော်တော်နှင့်မစဲ၊ တသည်းသည်းပင် ရွာနေပါ၏။

တော်တော်နှင့်စဲမည့်ပုံ မပေါ်သကဲ့သို့ လျှပ်စီးများကလည်း တလက်
တည်းလက်ကာ မိုးကြိုးက တချုန်းတည်းချုန်းနေတုန်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ညသည် တော်တော်မှောင်စ ပြုလာ၏။ သို့နှင့် ည ခုနစ်နာရီ
သည် ကျော်လွန်လာခဲ့လေပြီ ဖြစ်ရကား ကံဘဲသို့ ရထားနှင့်ပြန်နိုင်သည့်
အခွင့်အရေးကို ခင်မေက လက်လျှော့လိုက်ရကာ ဘတ်(စ်)ကားနှင့်သာ
ပြန်ရမည့်အရေးကို ကျောထဲက တချမ်းချမ်းနှင့်ပင် စဉ်းစားရရှာတော့
သည်။

ဈေးတစ်ဝိုက်တွင် မိုးကြောင့် အသွားအလာ ရှိသွားကာ စောစော
ကလို စည်စည်ကားကား မရှိလှတော့။ အချို့ဆိုင်များလည်း သိမ်းပြီး၍
အချို့ကလည်း သိမ်းနေတုန်းဖြစ်ကြ၏။

အတန်ကြာ အောင့်အည်းသည်းခံ၍ စောင့်နေခြင်းဖြင့် မိုးက
တသည်းသည်းနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း စဲစပြုလာ၏။

မိုးစဲခါမှပင် အိမ်တွင် ထမင်းမချက်ရသေးသဖြင့် ထမင်းဆာ
နေရှာတော့မည့် မိခင်ကြီးကို သတိရမိကာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှ ခေါက်ဆွဲ
ဖြစ်စေ၊ တစ်ခုခုဖြစ်စေ၊ ဝယ်ခြမ်းသွားဖို့ စိတ်ကူးမိလေသည်။

မိုးသည် တစ်စတစ်စစဲသွားသဖြင့် ခင်မေက ထီးကိုဖွင့်ကာ
သစ်သီးဆိုင်ထဲမှထွက်၍ မဂိုလမ်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ရလေ
သည်။

မဂိုလမ်း ပန်းသေးခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ခုတွင် ဝင်၍ ခေါက်ဆွဲနှင့်
အခြားစားစရာများကို ဝယ်ခြမ်းပြီးနောက် ကံဘဲကားဂိတ်သို့ ကားမိမှ
မိပါမလား ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့ရလေသည်။

“ကံဘဲ့လတ်(စ်)ဂါရီ၊ လတ်(စ်)ဂါရီ” ဟူသော နောက်ဆုံးထွက် မည့် ကံဘဲ့ဘတ်စ်ကားမှ စပယ်ယာကလေး၏ အော်နေသံကိုကြားမှ ခင်မေက ရင်ထဲတွင် သက်သာသလိုရှိသွားကာ ကားဂိတ်သို့ ခပ်သုတ် သုတ်ပင် လျှောက်မြဲလျှောက်လာခဲ့၏။

“လာ အစ်မလေး လာ” စပယ်ယာက ဆီး၍ကြိုသဖြင့် ကားပေါ် သို့ တက်လာခဲ့ရပြီးနောက်၊ ရောက်နှင့်သော ခရီးသည်တစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်နေရာတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်ရပေ၏။

သည်တော့မှ ခင်မေက သက်ပြင်းကိုချလိုက်ကာ လက်ကိုင်ပဝါ ကိုထုတ်၍ မိုးရေစက်များကို သုတ်နိုင်၏။

(၄)

အဆုံးကိုသာ အမိုက်မ မိခင်မေက ဘယ်ပုံဘယ်နည်း တွေ့ရဦး မည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်တတ်သေးသော်လည်း အစကို စရခြင်းကပင် မိခင်မေရဲ့ဝတ္ထုက သည်လိုပင် မျက်ရည်နှင့်ဖြစ်ပါ၏။ ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် သည်လိုစခဲ့ရပါ၏။

(၅)

သည်လို ငိုကြွေးပူပန်နေရစဉ် ခင်မေက သူ့ကိုစ၍ တွေ့ရပါ၏။ သူ့ကိုတွေ့ရပုံကလည်း မသက်သာလှပါ။ ဝန်လေးရသည့်အထဲ ပင်ပန်း ရခြင်းကို ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်ပါ၏။

ကံဘဲ့သို့ နောက်ဆုံးထွက်လာသော ဘတ်စ်ကားသည် တိရစ္ဆာန်ရုံ ကျောက်တိုင်ကြီးအနီးတွင် ရပ်လိုက်သဖြင့် ခင်မေက ဟိုတစ်ခေါက်ကလို အရက်မူးသမားတွေများ တက်လာကြဦးမလားဟူသော ပူပန်စိတ်ဖြင့် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ မိုးသက်က တဖွဲဖွဲပင် ကျနေပါ၏။
ကောင်းကင်သည်လည်း မှောင်မည်းနေသဖြင့် ညသည်လည်း မှောင်
မည်းနေ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေများဖြင့် ရွဲရွဲစိုနေသော လူတစ်ယောက်က
ကားပေါ်သို့ တက်လာကာ ကားနောက်မြီးပိုင်းတွင် သူ့ဘာသာတစ်
ယောက်တည်း အေးချမ်းစွာ ထိုင်လိုက်လေသည်။

မိုးရေများ စိုနေသဖြင့် သူ၏ ရှည်လျားလှသော ဆံပင်များသည်
ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် ဖြစ်နေ၏။ သူ၏ မျက်နှာမှာလည်း အအေးဒဏ်ကို
ကြာမြင့်စွာခံရသကဲ့ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေကာ သူ့မျက်လုံးသည်လည်း
အရောင်အဆင်းမရှိဘဲ မှေးမှိန်နေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာပင်
ဆေးရုံမှ ထွက်ပြေးလာသော လူမမာတစ်ယောက်နှင့် တူပါ၏။ သူသည်
တုန်၍ နေပါသေး၏။

ကားပေါ်မှ ခင်မေနှင့်အတူပါလာသော ခရီးသည်များက ထိုမိုးရေ
စိုနေသောလူကို အထူးအဆန်းလို ဝိုင်းဝန်း၍ ကြည့်နေကြလေသည်။
သို့ရာတွင် ထိုသူကတော့ သူ့ဘာသာသူ ကားနောက်မြီးတွင် အေးချမ်း
စွာ အထီးတည်းထိုင်၍ ငိုနေပုံရသည်။ သူသည် ကားပေါ်မှ အခြား
လူများရှိသည်ကို သိမှ သိပါလေစ၊ သူသည် သူ့ဘာလုပ်၍ ဘယ်သွား
နေသည်ကိုပင် သိများမှ သိပါလေစ။

ခင်မေက လူမမာရုပ်နှင့် မိုးရေစိုနေသော ထိုသူကို ကလေးမလို
အငေးသား ကြည့်နေမိပါ၏။ ထိုသူ၏ ရှုပ်အင်္ကျီမှာ အရောင်အဆင်း
မရှိရတော့သည့်အထဲ ပခုံးစွန်းတွင် ပြဲနေ၏။ တစ်ပတ်နွမ်း ပိုးလုံချည်
မှာလည်း တော်တော်ပင် ကြေ၍နေ၏။

ထိုသူသည် သူ့ဘာသာသူ ငိုနေရာက ကားအထွက်တွင် သတိရ
သလို ကားအတွင်းမှ ခရီးသည်များကို တစ်ချက်မျှ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်

၏။

ခင်မေက သူ့ကိုအကြည့်နှင့် သူ၏အကြည့်က ဆုံ၍သွား၏။
ခင်မေက ခေါင်းကိုငုံ့ပစ်လိုက်၏။ သူက သူ့ဘာသာသူ ငိုငံမြီ
ငိုငံနေလိုက်၏။ ကံဘဲသို့ နောက်ဆုံးထွက်သော ဘတ်(စ်)ကားသည်
ဗဟန်းဘက်သို့ ဦးတည်၍ ပြေးနေသည်။

“ဆရာ ဘယ်ထိလိုက်မှာလဲ” စပယ်ယာက မေးနေသံကို ကြားရ
သဖြင့် ခင်မေက ခေါင်းငုံ့နေရာမှ အမှတ်တမဲ့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်မိ
သည်။

ထိုသူသည် စပယ်ယာကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငိုငံ၍ အငေးသား
ကြည့်နေလေသည်။ သူသည် သူ့အား ပိုက်ဆံတောင်းနေသည်ကို နား
မလည်ရောသလားဘဲ။

“ကားခဆရာ၊ ကားခ” စပယ်ယာက စိတ်မရှည်သလို ခပ်ငေါက်
ငေါက် သူ့ကိုအော်၍ တောင်းနေသည့်တိုင်အောင် သူက ငိုငံနေတုန်းပင်
ဖြစ်လေသည်။

ထိုသူ၏ အေးတိအေးစက်နိုင်လှသော အမူအရာကို ထူးဆန်း
အံ့ဩသလို ခင်မေနှင့် အခြားခရီးသည်များက ဝိုင်း၍ကြည့်နေကြသည်
ကိုလည်း ထိုသူက ဂရုမစိုက်သကဲ့သို့ ငိုငံမြီသာ ငိုငံနေလေသည်။

စပယ်ယာက ထိုသူအား နားလေးသည်ထင်၍ သူ့ဘေးတွင်ထိုင်
ကာ ထိုသူ၏ နားအနားသို့ ကပ်၍ “ကားခကလေးများ ပေးပါဦးဆရာ”
ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် ထိုသူက စိတ်ပျက် သလို
ခေါင်းကို တစ်ချက်မျှကုတ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှထကာ တစ်
ဖက်တန်းခုံသို့ကူး၍ ထိုင်လိုက်၏။

စပယ်ယာက အံ့ဩနေ၏။ ခင်မေနှင့်တကွ ခရီးသည်များ
အားလုံးကပါ ထိုသူ၏ ထူးဆန်းသောအမူအရာကို အံ့ဩသလို၊ နား

မလည်သလို ဝိုင်း၍ကြည့်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် သူကတော့ ဘာမျှမသိ သလို၊ ဂရုမစိုက်သလို သူ့ဘာသာသူ အေးချမ်းစွာ ထိုင်မြဲထိုင်ကာ ငိုငိုမြဲငိုငိုနေလျက်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

သူ့ကို စတွေ့ရပုံကစ၍ ဘယ့်လောက်များ ဝန်လေးပင်ပန်းဖွယ်ရာ ကောင်းပါသလဲ၊ သူသည် သူ့ဘာလုပ်နေသည်ကိုပင် မသိသောလူတစ် ယောက်နှင့် တူနေပါ၏။ တူနေရုံမျှသာလျှင် မဟုတ်သေး။ သူသည် သူ့ဘာလုပ်၍ ဘယ်သွားနေမှန်းကိုပင် မသိသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ ရှာသည်ကို နောက်တော့မှ ခင်မေက သိလာရပါ၏။

ဘယ်လောက် အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်သော လူတစ်ယောက်ပါလဲ...။

(၆)

အဓိပ္ပာယ်မရှိသော လူတစ်ယောက်ကို ငိုနေရခြင်းမှ သည်လို မိခင်မေက တွေ့ခဲ့ရပါ၏။ သူကတော့ ဘာမျှမသိ။ မသိသော သူ့ဘဝ မှာ သူသည် သူ့ကိုယ်ကိုပင် မသိ။ ဘယ့်လောက်များ သူသည် တရုတ် ပဟေဠိ ဆန်နေလိုက်ပါသလဲ။ သို့ရာတွင် သူ၏တရုတ်ပဟေဠိ၌ ပကတိရိုးသားသော ကလေးသူငယ်၏ ဖြူစင်ခြင်းကား ရှိပါ၏။

စပယ်ယာက ကစားသည်ထင်၍ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် သူထိုင် နေရာသို့ ထပ်၍လိုက်သွားကာ “ဆရာ ဘယ်ထိလိုက်မှာမို့လဲ ခင်ဗျာ” ဟု ရိုးသားစွာပင် ဆက်လက်၍ မေးနေ၏။

“ဟေ... ခု ဒါ ငါက ဘယ်ကိုသွားနေပါလိမ့်မလဲ” သူက ပကတိ အေးချမ်းတည်ကြည်စွာပင် ပြန်၍မေးနေလိုက်ပေသည်။ တကယ်ဆို တော့ သူက စပယ်ယာကိုပဲ မေးနေတာလား၊ သူ့ကိုယ်ကိုယ်ပဲ မေးနေ တာများလား။

စပယ်ယာနှင့်တကွ ခရီးသည် သုံးလေးဦးက ခပ်တိုးတိုးပင် ရယ်

မောလိုက်ကြပေသည်။ သူတို့အဖို့ ရယ်မောစရာ ပြောလိုက်ကြသည်ဟု ထင်မှတ်ပုံရ၏။ သည်လိုစပယ်ယာနှင့် ကားထဲမှ ခရီးသည်များက သူ့ကိုကြည့်၍ ရယ်မောနေကြသော်လည်း သူကတော့ သူနှင့်ဘာမျှ မဆိုင်သလို ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားနှင့် ခင်မေ့ကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ခင်မေ့ဘေးမှ ခေါက်ဆွဲထုပ်နှင့် ပန်းသီးများကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော မျက်လုံးများဖြင့် အငေးသား ကြည့်နေလေသည်။

သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း နွမ်းနယ်၍ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပုံ ရ၏။

ခင်မေက သူမ၏ဘေးတွင် အိမ်မှ မိခင်အိုကြီးအတွက် ဝယ်လာသော ခေါက်ဆွဲနှင့် ပန်းသီးများကို မွတ်သိပ်တောင့်တသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်နေသော ထိုသူအား အကဲခတ်သလို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်မိပြန်၏။ ဘာကြောင့်မှန်းဟူ၍ကား မသိ၊ ထိုသူအား အထူးဆန်းဟူသော စူးစမ်းစိတ်ဖြင့် သိချင်တာထက် ရိုးသားကြင်နာစွာ သိလိုသောစိတ်ဖြင့် နားလည်လိုခြင်းက ပိုမို၍ အစွန်းထွက်နေသည်ကိုလည်း ခင်မေက သိများမှ သိပါလေစ။

ခင်မေက သူ၏မွတ်သိပ်နေသော မျက်လုံးများကို ကြည့်နေရင်း ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေ၏။ သူ့ကို စားစရာအား ငေးမျှော်နေသော ကလေး သူငယ်တစ်ယောက်လို ခင်မေက မြင်နေမိပါ၏။

“ကဲ ဆရာ ကားခကလေး တစ်ဆိတ်လောက်သာ မစပါဦး” စပယ်ယာက ရယ်မောခြင်းကို ရပ်တန့်၍ သူ့အလုပ်ကို သူက စပြန်၏။

သူက မကြား၍လော၊ မကြားချင် ပြုသလောကား မသိ၊ ခေါက်ဆွဲထုပ်နှင့် ပန်းသီးများကိုသာ အငေးသား မျှော်ကြည့်မြဲ ကြည့်နေပါ၏။

“ဆရာ” စပယ်ယာက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် ခေါ်ပြန်၏။

သူက ငေးမြဲပင် ငေးလျက်နေ၏။

“ဆရာ” စပယ်ယာက သူ့ပခုံးကိုကိုင်၍လှုပ်ရင်း ခေါ်လိုက်ပြန်ပါ၏။ သည်တော့မှ သူက ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သွားကာ သတိရလာသလို စပယ်ယာဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်လေသည်။

“ကားခဆရာ” စပယ်ယာက ကားခကို တောင်းသည်။

“ကျုပ်မှာ ကားခပေးဖို့မပြောနဲ့ဗျာ၊ ထမင်းမစားရတာဘဲ တော်တော်ကြာနေပါပြီ” သူက ပကတိတည်ကြည်စွာပဲ အေးအေးချမ်းချမ်း ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

သည်တော့မှ စပယ်ယာက မျက်လုံးပြူးကာ နောက်တွန့်၍ သွားလေသည်။ ထိုအခိုက် ကားစက်ခန်းမှ ဒရိုင်ဘာက နောက်ဘက်သို့လှည့်၍ကြည့်ကာ “ဟေ့ ခွေးပု၊ ဘာဖြစ်တာလဲကွ” ဟု ခပ်မာမာတည်တည်ပင် ပြန်၍မေးလိုက်၏။

ခွေးပုအမည်ခံ စပယ်ယာက သူ့ဆရာ ဒရိုင်ဘာကို တစ်ချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “ကားခပေးစရာ မရှိလို့တဲ့ ဆရာ” ဟု ပြန်၍လှမ်းပြောလိုက်၏။

“မင်းက မင်းအမေလင်မို့လို့လား...၊ ကားခပေးစရာမရှိဘူးဆိုတာကို ဒီလိုကြည့်နေရတာ၊ ရအောင်တောင်းပါလားကွ” ဒရိုင်ဘာက နောက်သို့ပင် လှည့်၍မကြည့်ဘဲ ကားကို အရှိန်မပျက်မောင်းရင်း ဘုခပ်ကျကျ ပြောလိုက်သည်။

ထိုသူက မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်းမရှိသလို သူ့ဘာသာသူ ဣန္ဒြေမပျက် ခပ်အေးအေးပင် ထိုင်နေလေသည်။

“ကားခပေးပါဗျ” စပယ်ယာက မရဲတရဲနှင့် ထပ်၍တောင်းပြန်၏။ ဟုတ်ပေသည်၊ စပယ်ယာမှာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သာသာ လူရွယ်ကလေးဖြစ်၍ ထိုသူမှာ အနည်းဆုံး ခန့်မှန်းရမည်ဖြစ်ပါက အသက် ၃၀ ထက်

ငယ်မည်ကား မဟုတ်ပေ။

ထိုသူကို စပယ်ယာက နောက်ထပ်၍ ကားခတောင်းနေခြင်းအား လုံးဝဂရုမစိုက်တော့သကဲ့သို့ ကားနောက်မြီးတံခါးပေါက်မှ အပြင်ဘက် သို့ လှမ်းမျှော်၍ အေးချမ်းစွာ ကြည့်နေလိုက်၏။

“ဘာတဲ့လဲ ဟေ့ ခွေးပု” ဟု ဒရိုင်ဘာက မပြီးပြတ်သေးသော ကိစ္စကို နောက်သို့လှည့်၍ကြည့်ရင်း မေးလိုက်ပြန်၏။

“ဘာမှလည်း ပြန်မပြောဘူး ဆရာ” စပယ်ယာက ဒါပဲ ပြန်ပြော လိုက်သည်။

“မင်း အလကားကောင် ဘာမှအသုံးမကျဘူး” ဟု ကြိမ်းမောင်း၍ အော်ပြောကာ ကားကို ဘရိတ်အုပ်၍ ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ဂီယာကို လွှတ်ကာ ကားစက်ခန်းထဲမှဆင်း၍ ခရီးသည်များဘက်သို့ ဒေါနှင့်မော နှင့် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ခင်မေက ရင်ထဲမှ တထိတ်ထိတ်နှင့် စိုးရိမ်စွာ ကြည့်နေလေသည်။ ပါးစပ်ထဲက တစ်ခုခုကိုတော့ ထိုသူအတွက် ပြောထုတ်လိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်မှ ဘာမျှတော့ မထွက်လာ။

ဒရိုင်ဘာမှာ ကုလားစပ် ခပ်မိုက်မိုက်ဂိုက်မျိုးနှင့် ဖြစ်လေသည်။ စက်ခန်းထဲမှ ထွက်ကာ ဒရိုင်ဘာသည် စပယ်ယာကို ဘေးသို့ ဟွန်း ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုသူ၏ရှေ့တွင် ခပ်မတ်မတ်ရပ်လိုက်၏။ သည် အထိလည်း ထိုသူသည် ဘာမျှမဖြစ်သလို မသိသလို အပြင်ဘက်သို့သာ ငေးကြည့်နေတုန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဒီမယ် ကိုယ့်ဆရာ” ဒရိုင်ဘာက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် ခေါ်လိုက် ၏။ သည်တော့မှပင် ထိုသူက အသက်ဝင်သလို လှုပ်ရှားကာ သူ့အား ရန်သူငြိုးဘက်သဖွယ် စားတော့ဝါးတော့မည့် ဂိုက်နှင့်ကြည့်နေသော ဒရိုင်ဘာကို ဘာမျှနားမလည်သလို အမူအရာမျိုးဖြင့် ရိုးသားစွာပင်

မော့၍ကြည့်နေ၏။

“ကားနဲ့ဓာတ်ဆီဟာ အလကားရတဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး မိတ်ဆွေ၊ ကားခကလေးသာ ထုတ်စမ်းပါ”

ဒရိုင်ဘာက ထိုမိုးရေစိုနေသော လူထံမှ ကားခကို တောင်းနေ၏။

“ခင်ဗျာ” ထိုသူက ကောင်းကောင်းနားမလည်လိုက်သလိုပင် မေးနေပြန်ပါ၏။

“ဒီမယ် ကိုယ့်လူ ဒါ နောက်နေစရာ အချိန်မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ ကားခတောင်းနေတာကို အေးအေးထုတ်ပေး ပါ” ဒရိုင်ဘာက ထိုသူအား ပခုံးကိုဆွဲ၍ခါရင်း ခပ်မာမာဆတ်ဆတ်ပင် ပြောလိုက်၏။

သူက အသာအယာ ပြုံး၍ ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်သည်။ သူ့အား ခုလို ပခုံးကိုဆွဲလှုပ်၍ ဒေါသနဲ့ ကားခတောင်းသော ဒရိုင်ဘာ၏ ဖြစ်နေပုံကို သဘောကျပုံပင် ထင်ရ၏။

“ထမင်းငတ်ပြီး မိုးရွဲနေတဲ့ လမ်းပေါ်က လူတစ်ယောက်ဆီက ခုလို ခင်ဗျားက ကားခကို ဒေါသနှင့် တောင်းနေတော့ ကျုပ်က ဘာများ ပြန်ပြောရမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားလို့လည်း မရပါဘူးဗျာ” သူက ပကတိ အေးချမ်းလှသော အမူအရာနှင့် အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ပြော၍ ကား နောက်ခန်းတံခါးမှ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်နေလိုက်ပါ၏။ ဘယ်လောက်များ သူက တာဝန်ကင်းမဲ့နေသော သူတစ်ယောက်ပါလဲ။

ခင်မေက ထိုသူနှင့် ဒရိုင်ဘာတို့ မဟားတရား ဖြစ်နေပုံကို စိတ် မချမ်းမသာနှင့် ကြည့်ရင်း ရင်ထဲက တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေမိသည်။ ထိုသူ၏ ပကတိအေးစက်လှသော အမူအရာ အပြောအဆိုများကို ကြည့် ရင်း ထိုသူ၏အပေါ်ဝယ် သူမကိုယ်တိုင် သိနားမလည်သော အားမလို အားမရဖြစ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်နေမိပါသည်။